

Mina minnen från Ålandsbanken

08.02.2019

När hjärta och hjärna krokar

1971

Hon började som sommarvikarie 1971 och blev 2010 Ålands första kvinnliga bankdirektör. Knappast kan Birgitta Dahléns resa genom decennier och glastak destilleras till några ögonblicksbilder, men vi gör ett försök. Vi ber henne lista sina starkaste minnen från sina år på banken.

- När jag tittar tillbaka inser jag att de svåraste minnena ofta också är de bästa minnena. Lärdomen är väl att alltid försöka se något positivt i allt som händer omkring en.

Att inte kunna något

- När jag började i kundrådgivningen fick vi ingen utbildning. Vi fick alla lära oss av varandra och fråga dem som hade längre erfarenhet. Dagen då jag skulle ta emot min första kund visste jag inte ens vilka frågor jag skulle ställa. Men jag drog andan och sade Någon gång måste man börja och så gick jag ut och träffade kunden. Det var tufft men jag klarade det. Efter det lovade jag mig själv att aldrig försätta en nyanställd i en likadan situation.

- Jag lärde mig fort att aldrig säga Jag tror till en kund. I stället gjorde jag anteckningar så att pennan glödde.

Om jag inte hade raka svar bad jag att få återkomma. Under alla mina år har ingen kund blivit sur över det.

Åland i gungning

- År 1993 gick Slite-rederiet i konkurs och vid samma tid rasade byggsektorn på Åland. Många ålänningar blev arbetslösa. Det var tungt. På Åland började det gå rykten om att banken hade hundratals hus till försäljning. På banken satt vi och väntade på att det skulle smälla. Vi vek en av kundrådgivarnas tid för att ta hand om alla de här olyckliga kunderna som vi antog att skulle knacka på. Men inget hände! Det var så fantastiskt, alla de här arbetslösa ålänningarna tycktes säga Jag tänker då inte vara arbetslös, det här fixar jag. Och det gjorde de! Att se de här människorna kämpa, vilken jävlaranamma det fanns i dem. Det var helt otroligt. Till all lycka började boräntorna, som låg på runt 18 procent, komma ner. Och hur många hus tror du att banken hade till försäljning? Inte ett enda.

Genom glastaket

- Egentligen är det ganska hemskt att det skulle dröja till 2010 innan den första kvinnan på Åland utnämndes till bankdirektör. Och att det blev så stort i medierna och bland kunderna! Alla blommor, mejl och gratulationer jag fick, det var otroligt.

- Ibland har jag känt att det fanns ett glastak, att ledningen först provade männen och om de inte lyckades så gav man kvinnorna en chans. Kanske jag bara inbillade mig. Men jag har haft turen att alltid ha chefer som sett möjligheter i mig och som har puffat mig framåt.

- Jag hade inte samma självförtroende som ung, men redan som barn hade jag känslan av att jag måste försöka, hjärtat bultar men jag måste försöka. Jag har gillat att påverka och utveckla, så jag har hoppat på tåget när tillfälle getts. Ingen skulle väl be mig göra något om de inte tror att jag klarar av det? Så jag har tagit emot nya utmaningar och tänkt att jag i alla fall inte behöver ångra att jag inte har provat.

Ett nytt perspektiv

- Det kändes bra att komma med i ledningsgruppen och få vara med och påverka helheten. Samtidigt var mycket nytt, det mest utmanande var att den helhetsbild jag skulle vara med och ta beslut om var så långt från min tidigare vardag. Att få grepp om riskhantering och bankens penningpolitik krävde att jag läste på ordentligt. Det blev inga 40-timmarsveckor precis.

Det svåra beslutet

- Jag var med och stängde 13 lokalkontor på Åland. Det var ju inte bara ett bankkontor som stängde, det var en del av byns kärna som försvann. Ofta hade redan posten och affären stängt och nu var det vi. Dem jag tyckte mest synd om var de äldre som inte hade dator eller kort.

- Vi var inte populära bland kunderna, men jag var glad varje gång någon hörde av sig, då kunde jag förklara för dem och oftast visade de förståelse. Det handlade ju inte bara om lönsamhet, det handlade också om säkerhet. Alla de här kvinnorna som satt ensamma på kontoren, min stora skräck var att något skulle hända dem. Tänk om de skulle bli rånade?

- På kvällen efter att vi hade gått ut med pressmeddelandet om nedläggningen ringde min telefon. Det var bankens styrelsemedlem Anders Wiklöf, som jag då knappt kände. Han sade jag ringde bara för att höra om de har ätit upp dig i dag. Det var omtänksamt av honom att ringa och kolla hur jag mådde, det är ett samtal jag aldrig glömmer.

- Beslutet att stänga kontoren var rätt, men hjärnan sade en sak och hjärtat en annan. Visst hade det varit roligare att gå till historien som den som öppnade kontor istället för den som stängde dem.

- Det jag är mest stolt över är att jag var med och byggde upp hur vi på Ålandsbanken jobbar med kundrådgivning. Det engagemanget i varje kund var inte bara till fördel för kunderna, det blev ju också en stabil grund för banken att stå på.

Sanningen om Ålandsbanken

100 berättelser genom 100 år

Joakim Enegren

Med bidrag av Annika Lundqvist, Leo Löthman och Teo Tuominen.

Foto: Viktor Fremling